

ἀγρώς'τος Μακεδ. (Βογατσ.) ἀγνώρετος Πόντ. (Τραπ.) ἀγνώριος Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀναγνώριστος Καππ. (Συνασσ.) ἀνεγνώριστος Εὐβ. (Κύμ. κ. ἄ.) Κίμωλ. Κρήν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. ἀνιγνώριστους Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) ἀνεγρώριστος Σύμ. ἀλεγνώριστος Μεγίστ. ἀλεγρώριστος Μεγίστ. ἀνεγνώριος Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. ἀγνώριστος. Ὁ τύπ. ἀνεγνώριστος ἤδη μεσν.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις ν' ἀναγνώριση εὐκόλως, ὁ ἐξηλλοιωμένος τὴν μορφὴν, συνήθως ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ νόσου κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ.): Ἐγίνις ἀγνώριστους, καημένοι, ἔνα παραστόλιον Ζαγορ. Αὐτὸς εἶναι ἀγνώριστος ἀπὸ τὰ πάχσα Κρήτ. (Βιάνν.) Ἀλεγνώριστος ἐγίνην ἀπὸ τοῖς λάσπες Μεγίστ. Ἀνεγνώριστος, βρὲ παιδιά, ἴνηκε, ἐλλάξαν τὰ συγόμενα δὸν Ἀπύρανθ. Νὰ τότε ἰδῆς, ἀνεγνώριστος ἐγίνηκε πὸ τὴν ἀρρώστια Παξ. Ἐντον ἀσ' σὴν βράσαν ἀγνώριος (ἔγινε ἀπὸ τὴν εὐλογιὰν ἀγνώριστος) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ἐγίνηκα ἀνεγνώριστη | καὶ τί θέλω νὰ ζήσω;
ἀγν. τόπ.

Ἐκεῖ ἐν' ὁ Γιαννάκις, ἄχ, Γιαννάκι μου,
δωμένος, σκοτωμένος καὶ ὀρεικείμενος
ἀγγελοσκορπισμένος καὶ ἀναγνώριστος

Καππ. Πβ. Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. 329,20 (ἐκδ. Ξηρουχ. σ. 426) «κι ὄντεν ἐτέρνα, στρέφεται καὶ βλέπει ξεσκισμένους | ἀνθρώπους ἀνεγνώριστους καὶ ξεστραχηλισμένους». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγνώριμος 1. β) Ἀτυχῆς Κίμωλ. 2) Ἀγνωστος Θράκ. (Αἰν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφρ. Ἱστορ. φυτ. 1,2,3 «διὰ τῶν γνωριμωτέρων μεταδιώκειν δεῖ τὰ ἀγνώριστα».

β) Τὸ οὐδ. πληθ. ἀγνώριστα οὐς., ἡ ἄλλοδαπὴ Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Ἄσμ.

Κι ἀτέναν προξενοῦν ἀτεν κάτω μακρὰ 'ς τὰ ξένα,
'ς τὰ ξένα καὶ 'ς τ' ἀγνώριστα, 'ς τὴν ἄλλην Ρωμανίαν
Τραπ.

ἀγνωρογεννημένος ἐπιθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 48.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγνωρος καὶ τοῦ γεννημένος μετοχ. τοῦ ρ. γεννῶ.

Ὁ ἐξ ἀγνώστων γονέων γεννηθεῖς: Ποίημ.

Βγαίνουν νεράιδες τῆς ἐρ'μῆς γῦρο ἀφ' τοὺς καλαμεῶνες
καὶ πάν καὶ πλέχουν 'ς τὰ νερὰ κι ἀφροκοποῦν καὶ παίζουν
οὐ νύφες ἀπονύχτερες κι ἀγνωρογεννημένες.

ἄγνωρος ἐπιθ. Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κρήτ. κ. ἄ. — ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 4 καὶ Καραβέλ. 139 ΛΜαβίλ. Ἔργα 139 ἀνέγνωρος Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) Χίος κ. ἄ. ἀνέγνωρους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γνωρίζω ἢ τοῦ οὐς. γνώρα. Ὁ τύπ. ἀνάγνωρος καὶ παρ' Ἑλλάδ. Τὸ ἀνέγνωρος καὶ παρ' Ἑρωτοκρ. Α στ. 1364 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Α) Παθ. 1) Ὁ ἐξηλλοιωμένος τὴν ὄψιν, συνήθως ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν.: Ἀνέγνωρος εἶναι Κάρπ. Γίν'κι ἀνέγνωρους ἀπ' τὰ βάσανα Αἰτωλ. Ἀγνωρα ρεποθέμελα ἀρχαίου ναοῦ (ρεποθέμελα = ἐρείπια) ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Κ' εἰς τ' ὄνειρόν της τὴ θωρεῖ κ' ὑπ'α' καὶ τὴν εὐρίσκει
ἀνέγνωρην κι ἀσούσσουμην κόρην ἀποσυρμένην
(ἀποσυρμένην = ἰσχνήν, καχεκτικήν) Κάρπ.

Αὐτὴ κρύα τῶ ἀνέγνωρ, τὰ μάτια της τδοιμοῦντο,
τῶαί φαίνετον ὁ οὐρανὸς τῶαί τὰ πουλλὰ λυποῦντο

Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἑρωτοκρ. ἐνθ' ἀν. «ὁ κύρις νὰ τήνε θωρεῖ νὰ 'ν' ἔτσ' ἀποδομένη, | ἀσούσσουμη κι ἀνέγνωρη, χλομὴ καὶ μαραμμένη». Συνών. ἀγνώριμος 1.

2) Ὁ μὴ γνωρίζων, ἄγνωστος Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 139: Ἀνέγνωρουν μοῦ 'νι αὐτὸ Αἰτωλ. Ἀνέγνωρους ἀνθρώπους εἶναι αὐτὸς π' μᾶς ἤρθη Αἰτωλ. Αὐτὸς εἶναι ἀνέγνωρὸς μου Λακων. Ἀγνωρους καὶ τρομεροὺς κόσμους ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Μάννα, δὲν εἶναι ξένος μάϊδε ἄγνωρος,
μόν' εἶν' ἀφ' τοὺς δικούς μας κι ἀφ' τὸν τόπο μας
Καλάβρυτ.

Μόνο 'ναι βοῦρκα καὶ πηλὰ κι ἀνέγνωρες οἱ στραῖτες
Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγνωθος 1. β) Ἀγνωστος, ἀνεπίσημος Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ ἀγνοῶν, ὁ μὴ γνωρίζων ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 4:

Καὶ δῶσ' του δρόμον εὐκόλο καὶ βάδιζε μαζί μου
σπλαχνιστικός γιὰ τοὺς γεωργοὺς τοὺς ἄγνωρους τῆς στραῖτας.

2) Ἀχάριστος Χίος: Ἄσμ.

Καὶ πῶς ν' ἀδειάσω τοῦτο τὸ γομάρι,
ἀνέγνωρος νὰ μὴν φανῶ 'ς τὴν χάρι;

Καὶ παρὰ Γύπαρ. πρᾶξ. Α στ. 131 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 190).
«'ς τὴ δούλεψι ἀνέγνωρη, κουφή 'ς τὰ παρακάλια |
κ' εἰς τὴν περίσσα ἀπονιά κάμμιὰ τση δὲν εἶν' κάλλια».

ἀγνωσία ἡ, Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) Χίος — Λεξ. Κομ. ἀγνωσιὰ Πάρ. κ. ἄ. — ΑΜανούσ. Τραγοῦδ. 2,108 ἀγνωσιὰ Κύπρ. ἀγνωσκιὰ Μῆλ. ἀγνωσὰ Χίος ἀναγνωσιὰ Νίσυρ. ἀναγνωσιὰ Βιθυν. ἀναγνωσὰ Βιθυν. ἀνεγνωσιὰ Πελοπν. (Λακων.) ἀνιγνωσιὰ Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγνωσία.

1) Ἀσυνεσία, ἀπερισκεψία, ἄνοια, μωρία ἐνθ' ἀν.:
Ἀσ' σὴν ἀγνωσιάν σου ἔπαθες ἀέκα (οὕτω) Οἰν. Ἐσὺ 'ποῦ
τὴν ἀγνωδιάν σου ἔχασες τὴν τύδην σου Κύπρ. Ἐχεις ἀγνωσιὰ
(εἶσαι ἀνόητος) Λακων. Τί ἀνεγνωσιὰ εἶναι εὐτούνη! αὐτόθ.
Ἡ ἀγνωσκιὰ σου δὲν ἔχει ὄρια! Μῆλ. Ἐκανε μεγάλη ἀναγνωσιὰ Βιθυν. || Ἄσμ.

Τὰ κάλλη μου θυμήσου τα, τὲς ὁμορφιές μου πέ της,
τὲς ἀγνωσιές μου τὲς πολλὲς μὴν τσῆ τὲς φανερώσης
ΑΜανούσ. ἐνθ' ἀν.

Τὴν ὁμορφιά μου διέ τηνε, τὰ κάλλη μου παινοῦνται,
τὴν ἀγνωσάν μου τὴν πολλὴ μὴ τὴν πολυκαυχᾶσαι

Χίος. Ἡδὴ παρὰ μετγν. καὶ τοῖς ἔπειτα. Πβ. Κ.Δ. (Ἐπιστ. Πέτρ. 1,2,15) «ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσιάν» καὶ Σχολ. Εὐριπ. Ἐκάβ. 959 (ἐκδ. Dindorf) «ἀγνοίας' μωρίας, ἀγνωσίας». Συνών. ἀγνωθία. 2) Ἀγροικία, ἀδιακρισία Νίσυρ. Πόντ. (Τραπ.) Χίος — Λεξ. Κομ. || Ἄσμ.

Ὡ Χάρε ἀφιλότημε μὲ τὴν ἀναγνωσιὰ,
πῆρες τὸν ἥλιο ποῦ 'λαμπε Ἀθήνα καὶ Ρωσσία

Νίσυρ. Ἡδὴ ἀρχ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἀσημότητος καὶ ἀφανείας. Πβ. Πλάτ. Μενέξ. 238 d «οὔτε πενία οὐτ' ἀγνωσιὰ πατέρων ἀπελήλαται οὐδεῖς».

ἄγνωστα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Ἄμισ. Ὀφ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄγνωστα.

Ἀνοήτως, μωρῶς, οὐχὶ φρονίμως ἐνθ' ἄν: Ἀγνωστα φέρεται Τραπ. Ἀγνωστα γονοῦσεν (συνομιλεῖ) Ἀμισ. Ἀγνωστα ἐλακίρισε (ὠμίλησε) Ὁφ.

ἄγνωστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Συνασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.) ἄγνωστους πόρ. ιδιῶμ. ἄγνωστε Τσακων. ἀνάγνωστες Σκῦρ. ἀνέγνωστος Θράκ. (Χατζηγ. Κισσ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) ἄγνωστους Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἄγνωστος Καπ. (Σίλ.)

Τὸ ἀρχαῖον ἐπίθ. ἄγνωστος. Ὁ ἀμάρτ. τύπ. ἀνέγνωστος παρὰ Σομ.

Α) Παθ. **1)** Ὁ μὴ γνωστός, ἄγνωστος, ἀγνώριστος κοιν.: Ἀγνωστος ἄνθρωπος. Ἀὐτὰ τὰ πράγματα ὡς τώρα ἦταν ἄγνωστα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγνωθος **1.** **β)** Ὁ μὴ γνώριμος, ὁ μὴ κοινὸς Χίος: Ἀσμ.

Πές μου σημάδια ἄγνωστα καὶ νὰ σ' ἀνοίξω νὰ μ'πης.

2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. νεοφανές τι, ἀπροσδόκητον κακὸν Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ὁπ' νὰ σ' ἐρῶζῃ ἓνα ἄγνωστος! (ἀρά) Ἀραβάν. Νὰ σὲ παρ' ἓνα ἄγνωστος αὐτόθ. Συνών. ἀκάτεχο (ἰδ. ἀκάτεχος), ξαφνικό.

Β) Ἐνεργ. **1)** Αὐτὸς ποῦ δὲν ἔχει γνῶσιν, ἀλόγιστος, ἀνόητος, μωρὸς Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Περίστασ. Σαρεκκλ. Χατζηγ.) Καπ. (Συνασσ. Σίλ.) Κρήτ. Κύθν. Μακεδ. (Μελέν.) Μήλ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Σκῦρ. — Αἰπαδιαμ. Τὰ μετὰ θάνατ. 5: Ντ' ἄγνωστο γαρδέλλ' ἔδεις! (τί ἀνόητον παιδίον ἔχεις!) Ὁφ. Ἀγνωστος ἄνθρωπος ἐν Τραπ. Αὐτὸ τό καμιν καὶ ἀνέγνωστα παιδιὰ Λακων. Ἐγὼ καὶ τέτοιον ἄγνωστον ἄνθρωπον δὲν εἶδα Σαρεκκλ. Αὐτὸς εἶναι ἄγνωστος, καθόλου δὲ συλλογίζεται Βίθυν. Τόσο μικρὴ καὶ τόσο ἄκακη καὶ ἄγνωστη ἡμῶν, κορίτσι δεκατριῶν χρονῶν Αἰπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. || Γνωμ. Κάμμιὰ φορὰ κι ὁ ἄγνωστος φρόνιμη γνώμη δίνει Ἡπ. (πβ. ἀρχ. «πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπε». Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,264). Ἐνεργ. ἤδη παρὰ Πινδάρ. Ὀλυμπ. 6,113 «φωνὰν ἀκούειν | ψευδέων ἄγνωστον». Παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. + ὀνοδέστεροι «ὀνοδέστεροι ἄγνωστοι». Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2,10 καὶ παρὰ Συντίπ. 91 (ἐκδ. Teubner) «τὸν ἀμαθὴ καὶ ἀπαιδεύτον ἄνθρωπον ἄγνωστον καὶ ἄφρονα... ὀνομάζειν πρέπει». Καὶ ἐν Ζήν. πρῶξ. Β στ. 127 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 34) «σηκώνει ἡ τύχη τσ' ἄμαθους τσ' ἄγνωστους, πᾶσα ψεύτη | κι ὡσάν τῇ μπάλα ὁ φρόνιμος σηκώνεται καὶ πέφτει». Καὶ παρ' Ἐρωτοκρ. Δ 604 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ἐγὼ ἄγνωστο τὸνε κρατῶ καὶ πελελὸς λογαῖται». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγνωθος **2**, ἀντίθ. γνωστικός. **2)** Ἀδιάκριτος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

ἀγόγγυστος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γογγυστός <γογγύζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον δὲν γογγύζει τις: Τρώγω ψωμί ἀγόγγυστο (δὲν μοῦ τὸ ἀπογογγύζει κανεῖς, δὲν μοῦ τὸ ἀποχτυπᾷ).

ἀγομάριαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγομάριαστος Σύμ. ἀγομάριαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀγομάριαστος Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γομαρίαστος <γομαρίζω.

Ἐπὶ ξύλων, κλαδίων κττ., ὁ μὴ ἀποτελέσας φορτίον, δέμα ἐνθ' ἄν.: Κλαδιὰ ἀγομάριαστα Σύμ. Ἀομάριαστα

τά ἔχω τὰ κλήματα ἀκόμα Ἀπύρανθ. Ἐκόψαμον τὰ ξύλα, μὰ τὰ ἄχομον ἀκόμα ἀγομάριαστα Παξ. Συνών. ἀδεμάτιστατος.

ἀγομάριστος ἐπίθ. Ἀθην. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γομαριστός <γομάρω.

Ὁ μὴ ἡλειμμένος διὰ γόμματος: Φάκελος ἀγομάριστος.

ἀγόμεωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γομώτος <γομώνω.

1) Ὁ μήπω πληρωθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀγόμεωτον καλάθ' Κερασ. Τραπ. Συνών. ἀγέμιστος. **2)** Μεταφ. ὁ μὴ γενόμενος εὐτραφής, ὁ μήπω παχυνθεὶς Πόντ. (Τραπ.)

ἀγονάτιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀγονάτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. γονατιστός <γονατίζω.

1) Ὁ μὴ σταθεὶς ἐπὶ τῶν γονάτων, ὁ μὴ γονατίσας ἐνθ' ἄν.: Ὁ δάσκαλον ὀλουνοὺς ἐκάτσειν ἔς τὰ γόνατα, ἐμὲν μονάχον ἐφήκεν ἀγονάτιστον Τραπ. **2)** Μεταφ. ὁ μὴ καμφθεὶς, ὁ μὴ ἐξαντληθεὶς ἠθικῶς, ὑλικῶς, ὑγιεινῶς κοιν.

ἀγονος ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Περιδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγονος.

Ἀκαρπος, στεῖρος, μὴ γόνιμος: Ἀγονος τόπος Κρήτ. Ἀγορη ἐλαία Κρήτ.

ἀγορά ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀγορὰ Σαμοθρ. Πληθ. ἀγοράδες Κύπρ. Σίφν. Σῦρ. Τήν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀγορά.

1) Τὸ ἀγοράζειν, τὸ ὠνεῖσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πωλεῖν κοιν. καὶ Ποντ. (Τραπ.): Ἐσταμάτησε ἡ ἀγορὰ τοῦ λαδοῦ κοιν. Τ' ὁσιτί' ἡ ἀγορὰ τῶς ἐν' (ἡ ἀγορὰ οἰκίας εἶναι δύσκολον πρᾶγμα) Τραπ. Συνών. ἀγοράσιμον, ἀγόρασμα, ἀγορασμός. **β)** Τὸ ἡγορασμένον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅ,τι κατέχει τις δι' ἄλλου τρόπου, οἷον πρὸς τὴν δωρεάν, τὴν κληρονομίαν, τὴν προῖκα κττ., συνήθως μετὰ τοῦ ρ. ἔχω σύνηθ.: Τὸ χωράφι τό ἔχω ἀγορὰ ἀπὸ τὸν δεῖνα Ἀνδρ. Ἡ σημ. ἤδη μεσν. Πβ. FTrinchera Syll. Graec. membr. 213.217 (ἔτους 1182) «τὸ ἐμὸν χωράφιον, ὅπερ εἶχεν ὁ ἐμὸς πατήρ ἀγορὰν» καὶ 130 (ἔτους 1141) «τὰ χωράφια ἡμῶν, ἃ ἔχομεν ἀγορὰν».

γ) Πληθ. ἀγοράδες, οἱ ἐξ ἀγορᾶς προελθόντες ἀγροὶ Σίφν. Τήν. **δ)** Τίμημα ἀγορᾶς πολλαχ.: Τὸ ἔχω ἀγορὰ δέκα δραχμῆς. Ἡ ἀγορὰ του εἶναι δέκα δραχμῆς πολλαχ.: Τὴν ὁμορφη πούλῃς τὴν; τσατσαλίζεις τὴν; πόσα ἔναι ἡ ἀγορὰ της; Ρόδ. || Ἀσμ.

Γιὰ πέ, νὰ ζῆς, κοντακιανέ, τ' εἶναι-ν- ἡ ἀγορὰ της;

Τήλ. Συνών. κῶστος. **2)** Ὡς σημαντικῆς ἀξίας, οἷον ζῶα, ἀγροί, οἰκίαι κττ. κοιν.: Ἐκαμα μιὰ καλὴ ἀγορὰ (ἡγόρασα καλὸν κτήμα καὶ εἰς καλὴν τιμήν). Ὁ γαδρός μου ἤκαμενε μιὰ καλὴ ἀγορὰ Ἀνδρ. Ὁ νοῦς του δόθηκε ἔς τ' ἀγορᾶς Κρήτ. Ἡκαμα ἀγορὰ αὐτόθ. **β)** Τὰ σημαντικῆς ἀξίας ὧνια ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ συνήθη ὀψώνια Ἀνδρ. Πελοπ. (Λακων.) **3)** Ὁ τόπος ὅπου ἡ καθημερινὴ ἀγορὰ καὶ πώλησις κοιν.: Πῆγα ἔς τὴν ἀγορὰ νὰ πωρίσω. Συνών. ἀργαστήρια, μαγαζιά. **β)** Οἱ

